

Úterý Svatého týdne

📖 Iz 49,1-6; Jan 13,21-33.36-38

Iz 49,1-6

Slyšte mě, ostrovy, dejte pozor, národy, které jste v dáli! **Hospodin mě povolal od matčina lůna, již v mateřském životě mě nazval jménem.** Z mých úst udělal nabroušený meč, **ve stínu své ruky mě ukryl.** Ukoval mě v zaostřený šíp, ve svém toulci mě schoval. Řekl mi: „**Jsi mým Služebníkem, Izraelem, proslavím se tebou.**“ Já však jsem pravil: „Nadarmo jsem se namáhal, naprázdno, zbytečně jsem strávil svou sílu. **Mé právo je však jistě u Hospodina a má mzda u mého Boha.**“ Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mě utvořil Služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. **Tak jsem ve cti u Hospodina, (protože) Bůh můj je mou silou.** Řekl mi (tedy): „Nestačí, že jsi mým Služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě **dám národům jako světlo,** aby se má spása rozšířila až do končin země.“

Jan 13,21-33.36-38

Když Ježíš seděl se svými učedníky, v duchu zachvěl a s důrazem prohlásil: „Amen, amen, pravím vám: **Jeden z vás mě zradí.**“ Učedníci pohlíželi jeden na druhého v rozpacích, o kom to říká. Jeden z jeho učedníků ležel na Ježíšových prsou, ten, kterého Ježíš miloval. Šimon Petr na něj kývl a vybídl ho: „Zeptej se, kdo to je, o kom to říká.“ On se naklonil k Ježíšovým prsům a zeptal se ho: „Pane, kdo je to?“ Ježíš odpověděl: „Ten je to, komu podám omočené sousto.“ A vzal sousto, omočil ho a podal Jidášovi, synu Šimona Iškariotského. Po tom soustu vstoupil do něho satan. Ježíš mu pak řekl: „Co chceš udělat, udělej rychle.“

Z ostatních, kteří byli u stolu, nikdo nerozuměl, proč mu to řekl. Poněvadž Jidáš spravoval pokladnu, mysleli někteří, že mu Ježíš nařídil: „Nakup, čeho potřebujeme na svátky“, nebo aby dal něco chudým. On pak vzal sousto a hned odešel. Byla noc. Když (Jidáš) odešel, Ježíš řekl: „**Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm.** Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě; ano, hned ho oslaví. Dítky, jen krátký čas jsem s vámi. Budete mě hledat, ale jak jsem řekl židům, říkám teď i vám: Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete. Šimon Petr se ho zeptal: „Pane, kam jdeš?“ Ježíš odpověděl: „**Kam já jdu, tam za mnou teď nemůžeš jít; půjdeš však za mnou později.**“ Petr mu řekl: „Pane, proč nemohu jít za tebou už teď? **Svůj život za tebe položím!**“ Ježíš mu odpověděl: „**Svůj život za mne položíš? Amen, amen, pravím tobě: Dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.**“

➔ **K evangeliu: Jidáš a Petr v nás (podle S. Faustiho)**

V Jidášovi je představen vrchol tajemství zla, tragédie člověka a Boha, který ho miluje: **odmítnout lásku Syna a Otce znamená ztratit svou podstatu synů a bratří.**

Postava Jidáše nás zneklidňuje, protože představuje ten hluboký stín, který si nechceme připustit. To je stav člověka: počínaje Adamem nikdo neuvěřil v Otcovu lásku, všichni jsme rezignovali na skutečnost, že jsme jeho syny. **Odmítnutí lásky je skutečná sebevražda:** ničí podstatu člověka. Je to hřích světa, jehož jsme všichni akcionáři se svým podílem, z kterého narůstá kapitál. Ale je to právě „tento“ zatracený svět, který Bůh tak miloval, že za něj dal svého jednorozeného Syna (Jan 3,16).

Každý z nás je zmaten jako učedníci, kteří se dívají jeden na druhého (v. 22) s otázkou, kdo že je asi zrádce (v. 24; srov. Lk 22,23), nebo s tázáním se sami sebe: „**Jsem to snad já?**“ (srov. Mk 14,19; Mt 26,22.25). Evangelium se snaží ukázat, že zrada, tehdy jako dnes, nepřichází zvnějšku, ale je uvnitř učedníků shromážděných slavit s Pánem večeří!

Svůj život za mne položíš? Ježíš opakuje to, co řekl Petr, aby si pak na to Petr vzpomněl: spása není v tom, že člověk dává život za Boha, ale že Bůh dává život za něj. Až pak je schopen milovat a může s Pavlem prohlásit: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval“ (Gal 2,20).

✠ MODLITBA

Pane, věřím v lásku a chci znovu říct své ano lásce, která je větší než moje zrady, zapření, sebejistota i pochybnosti. Nechci ji odmítat, chci se jí v přiznání svého hříchu a v tiché vděčnosti otevřít a přijmout ji...